

Horecký zpravodaj

Prosinec 2019

Číslo 22. (1/2019)

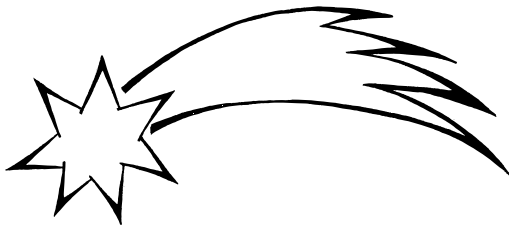

*Vážení spoluobčané, vážení přátelé a příznivci naší obce,
Je zde opět po roce čas bilancování, ohlédnutí se za uplynulým obdobím. Čas nových předsevzetí, očekávání a plánů. K tomuto Vám všem přejeme hodně zdraví a štěstí a hlavně aby se Vám v nadcházejícím roce 2020 vyplnily Vaše sny a přání.*

Zastupitelstvo obce Horky

Ohlédnutí za rokem 2019

V letošním roce jsme neplánovali žádnou větší investiční akci, protože v roce 2018 jsme tři větší akce realizovali a v tomto roce jsme pouze plánovali dokončení terénních úprav v okolo komunikace k Hájence a přípravu projektové dokumentace k akcím pro rok 2020. O těchto plánovaných akcích se zmíníme níže. Díky brigádníkům z řad studentů se v prázdninových měsících podařilo postupně dokončovat práce na opravě Hájenky a jejího vybavení. Šlo hlavně o natírání stolů, lavic, úklid půdy na obecním úřadě a další drobné práce, které se za uplynulé období nahromadily. Podobným způsobem organizování práce bychom chtěli pokračovat i v dalších letech, samozřejmě, pokud bude z řad mládeže a studentů zájem. Tradičně, jako již v minulých letech se v obci konalo nespočet společenských a kulturních akcí. Děkujeme všem pořadatelům za jejich organizování a činnost s tím spojenou.

Plán na rok 2020

Co nás čeká a co plánujeme pro rok 2020. Jako hlavní investiční akcí roku 2020 je dokončení dětského hřiště v areálu Hájenky. Na tuto akci je podána žádost o dotaci u Ministerstva pro místní rozvoj, ale i v případě, že se tato dotace nepodaří získat, bude realizováno

z prostředků obce. Jsme si dobře vědomi, že dětem, kterých v obci k naší radosti stále přibývá, toto hřiště dlužíme. Pokud se podaří vše, co pro ně plánujeme, budou děti i jejich rodiče jistě spokojeni. Věříme, že nám budete nápomocni při terénních úpravách a dokončovacích pracích a že v létě bude hřiště plně k dispozici.

Jako druhou akcí je plánováno rozšíření a úprava prostoru pro ukládání plastů a skla. Stále větší množství plastů a skla vyžaduje rozšíření plochy pro kontejnery a nádoby tak, aby nehyzdily okolí úřadu a zároveň umožnily ukládání většího množství tříděného odpadu.

Na základě množství připomínek a požadavků od občanů jsme na podzim vedli několik jednání na dopravním inspektorátu MU Litomyšl s jediným cílem a tím bylo omezení rychlosti projíždějících vozidel obcí. Ve schvalovacím režimu je návrh na zpomalovací prahy a dopravní značení, které by měli tento problém řešit. Jedná se o dva zpomalovací prahy včetně svislého značení a o vodorovné dopravní značky upozorňující na pohyb dětí a osob. Rádi bychom realizovali v jarních měsících 2020.

Dalším cílem, který bychom chtěli realizovat je obnova polní cesty od Kravína k Tisové a sice k asfaltové komunikaci, která končí na hranici našeho katastru. Nechceme budovat asfaltovou magistrálu, rádi bychom obnovili klasickou, travnatou polní cestu, která je lemována ovocným stromořadím. Jsme si vědomi, že to nebude lehké, ale Pardubický kraj i Ministerstvo zemědělství tyto záměry podporují a preferují. S novými majiteli přilehlých pozemků je již jednání zahájeno, pokud se najde vhodný dotační titul, jistě jej využijeme, pokud ne, postupně budeme realizovat z prostředků obce.

Jak jste si jistě všichni zaznamenali, i naším lesem se díky suchu prohnala kůrovcová kalamita a jsme nuceni vykácet všechny smrky. Okolo lesních cest to není takový problém, ale v části u krmelce vznikla paseka, kterou chceme na podzim roku 2020 osázet. Na jaře provedeme oplocení pozemku a přípravu k sadbě. Věříme, že i na tuto práci se najdou ochotné ruce, které pomohou. Rádi bychom do sázení zapojili mimo jiné i rodiče s dětmi, snad i proto, aby si děti uvědomovali potřebu zdravých lesních porostů pro budoucí generace. Pokud máte zájem o palivové dřevo, kontaktujte prosím Pavla Procházku nebo starostu obce. Použitelné kmeny jsou odváženy k pořezu na pilu k dalšímu využití na obci, pokud by však měl někdo zájem o řezivo/latě, hranoły, prkna/ rovněž nás kontaktujte.

Zastupitelstvo obce

Společenský život v obci

Ani v letošním roce nechybělo v obci množství akcí pořádaných ať již sborem dobrovolných hasičů, tak i obcí Horky. Nebudu zde všechny vyjmenovávat, ale všem, kteří se podíleli na jejich organizaci velice děkuji a přeji mnoho elánu i do roku 2020.

Starosta obce

Knihovna

Děkujeme panu Fr. Zachařovi za čas, který věnoval chodu naší obecní knihovny a zároveň jsme moc rádi, že můžeme přivítat novou knihovnici obce Horky, paní Erikou Bajarovou, která se této nelehké práce ujme. Věříme, že se jí podaří do knihovny opět přivést spoluobčany a hlavně děti, kterým chceme nabídnout servis v podobě zajištění knížek pro povinnou četbu i pro zábavu. Po sepsání stávajících titulů a po dohodě s naším správcem webových stránek bychom rádi využili možností objednávání a komunikace pomocí modulu KNIHOVNA na našich stránkách a samozřejmě, že bude platit i osobní vyzvedávání v daný termín nebo po dohodě s Erikou. V plánu je také práce s dětmi v rámci četby, případné besedy a podobně. Uvítáme jakékoliv nápady a připomínky.

Zastupitelstvo obce

SDH Horky

V letošním roce náš sbor oslavil 115. let od svého založení. To proběhlo 13. listopadu roku 1904 a sbor tehdy utvořilo úctyhodných 27 členů.

Již od dob svého počátku se sbor horeckých dobrovolných hasičů zasazoval o společenský život ve vsi. V historických zápisech z té doby se lze dočíst, že místními hasiči byli pořádány plesy, divadla, kde členové sboru sami vystupovali, besedy na místní i celosvětová témata, merendy, školení, dobročinné sbírky a mnoho dalších aktivit.

Hasiči také na dobročinné účely sami přispívali, například finanční podporou pro raněné Slováky ve válce na Balkánském poloostrově, příspěvky pro zřízení pomníku v Dolním Újezdě, výstavbu české školy v Nové Vsi, peněžní podporou místní školy, nákupem nových knih pro místní knihovnu a dalším.

Kromě společenské a dobročinné činnosti samozřejmě náš sbor zasahoval i u řady požárů jak na Horkách, tak v okolních obcích, jako jsou České Heřmanice, Netřeby, Pekla či Bučina.

V pozdějších letech své existence začal sbor ve spolupráci s obcí pořádat taneční zábavy v Hájovně, které se staly velmi proslulé a sjížděli se na ně lidé z širokého okolí. Kromě zábav členové sboru také zajišťovali provoz Hájovny, která se stala společenským centrem naší obce.

Místní sbor dobrovolných hasičů má zkrátka velmi bohatou historii, ač bohužel, sporadicky zaznamenávanou, takže se o ní mnoho nedočteme. I přesto si myslím, že k letošnímu výročí sboru se tato krátká a strohá historická vsuvka hodí.

Nyní bych se přesunul do letošního roku, který pro místní hasiče začal jako obvykle výroční valnou hromadou, která se konala začátkem ledna. Na této schůzi jsme společně zhodnotili uplynulý rok a naplánovali svoji činnost na rok 2019. Následně jsme se zúčastnili výroční valné hromady okrsku, která se konala v Cerekvici nad Loučnou a v průběhu roku jsme se zúčastnili ještě dvou dalších schůzí našeho okrsku.

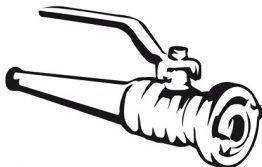
Náš sbor se v letošním roce podílel na pořádání Lázní ducha v Litomyšli, kde jsme v sobotu 27.dubna měli celý den postavené tři stánky v kašně, přímo na zámeckém návrší a nabízeli jsme zde návštěvníkům bohaté občerstvení, které zahrnovalo domácí pomazánky, míchané kokteily, bohatý výběr rumů a mnoho dalšího. Večer, téhož dne, jsme měli na starosti bar v zámecké tančírně, kde probíhal swingový ples.

Přípravy na tuto akci probíhali bezmála dva měsíce a některé z nás stáli několik bezesných nocí. Poslední měsíc, jsme se scházeli takřka každý den abychom tuto akci zorganizovali a vytvořili výzdobu. Chtěl bych tedy tímto poděkovat všem, kteří se této akce nebo příprav na ni účastnili, především pak Dominice Vaňousové, která pro nás tuto akci zajistila a následně se bravurně ujala jejího vedení.

Po Lázních ducha v Litomyšli jsme se opět přesunuli s činností na Horky a pouhé tři dny po této akci jsme uspořádali tradiční pálení čarodějnic s následným posezením a opékáním buřtů v Hájovně.

V květnu jsme zde na Horkách, ku příležitosti výročí sboru, uspořádali soutěž okrskového kola v požárním sportu. Soutěž se uskutečnila v sobotu 18. května a zúčastnilo se jí 20 týmů z 10. obcí. Za náš sbor zde poprvé v historii zastoupili tři týmy a to tým mužů, tým žen a tým veteránů. Týmy veteránů se v této soutěži letos objevili poprvé a to i díky našemu přání. Z tohoto důvodu jsme založili zcela nový putovní pohár, který bude i v následujících letech připomínat naše 115. výročí založení sboru.

Kromě této soutěže jsme se ještě letos se smíšenými družstvy zúčastnili soutěží v Makově a v Chotovicích.

Na všech soutěžích jsme letos konečně mohli reprezentovat naši obec v nově zakoupených, hasičských pracovních oděvech PSII. Kromě těchto oděvů jsme zakoupili jednu sadu štafetových hadic a vyrobili stojany pro terče na požární útok. Nyní jsme se pustili do rozsáhlé údržby naší stříkačky PS12, kterou budeme provádět nyní - v zimních měsících.

Stejně jako v loňském roce, tak i letos jsme v Hájovně uspořádali dvě taneční zábavy. Na první z nich hrála skupina Rotoped a na druhé zahrál DJ Marcal ml.

V srpnu jsme zorganizovali Hasičský den, na kterém proběhly soutěže pro děti a dospělé, byl zde nafukovací skákací hrad, kočár s koňmi a večer proběhla taneční zábava.

Na konci září jsme ve spolupráci s rodinou Vaňousových v Hájovně uspořádali zvěřinové hody, kde jste měli na výběr ze tří chodů zvěřinové kuchyně.

V říjnu se v Hájovně konalo posvícení, na kterém nechyběli posvícenské koláče a živá hudba.

V letošním roce se uskuteční ještě dvě akce.

28. prosince proběhne Vánoční Hájovna s Dětskou besídkou, na které vystoupí místní děti s nacvičeným vystoupením. Po skončení besídky bude následovat sousedské posezení za zvuku vánočních koled s bohatým vánočním občerstvením, jakým jsou uzení kapři, svařák, černé pivo a další.

Další akcí bude oslava Silvestru. Oslava silvestru proběhne již tradičně v „polouzavřené“ společnosti, což znamená, že se oslavy sice může zúčastnit každý, ale musí se nejprve dopředu nahlásit, aby bylo možné připravit odpovídající množství jídla a občerstvení.

V příštím roce se opět můžete těšit na spoustu skvělých akcí. Opět se budeme snažit stávající akce vylepšit a již nyní máme nápady na akce nové. Zde je předběžný kalendář „jistých“ akcí pro rok 2020:

Leden - (18.01.) -Výroční valná hromada SDH

Duben - (30.04.) – Pálení čarodějnic, možná stavění máje

Květen - okrsková soutěž v požárním sportu v Cerekvici nad Loučnou

Červen - Taneční zábava v Hájovně

Červenec - Taneční zábava v Hájovně

Srpen - Loučení s prázdninami

Říjen - Posvícení

Prosinec - Vánoční Hájovna

Bližší informace o kulturních akcích a dění v Hájovně naleznete na:

www.facebook.com/hajovnahorky

Informace o veškeré činnosti obce a SDH můžete najít na stránkách:

www.horkyulitomysle.cz

Na závěr bych chtěl jménem SDH poděkovat Vám všem, kteří nám pomáháte při brigádách, obsluhovat na akcích či je připravovat. Všem těm, kteří věnují svoji energii a svůj volný čas k tomu, abychom společně udělali něco pro život v naší obci, protože bez Vás by to nebylo možné.

Děkujeme!

Radek Sokol

Život mladé rodiny na malé vesnici

Napsat toto téma nás napadlo s přibývajícím počtem mladých rodin s malými dětmi v naší krásné malé vesničce.

Život na vesnici pro mladou rodinu má celou řadu výhod, ale jak to tak bývá, i pár nevýhod.

První a pro nás asi nejdůležitější pozitivum je čistota životního prostředí. Nejde jen o to, že tu nejezdí tolik aut jako ve městě a tím pádem se nám tu lépe dýchá, ale také o to, že se po vesnici nikde neválí žádné odpadky a nedopalky. Myslíme, že je hodně důležité k ekologii vést i naše nejmenší. Proto se v dubnu letošního roku na Den země konal sběr odpadků nejen v lese, ale i v okolí cest, které vedou na Netřeby a do Cerekvice. Sebralo se neuvěřitelné množství PET lahví a plastu obecně. Tímto bychom chtěly poděkovat všem malým i velkým pomocníkům za úklid a věříme, že si každý z nás uvědomil, že odpad se dá zvládnout donést od autobusu do popelnice a ne ho vyhodit do příkopu.

Další velké pozitivum malé obce vidíme v tom, že se navzájem známe. Nemusíme se tedy tolik obávat, když vypustíme děti ven, že se jim něco stane. Vždy je má nějaká teta nebo strejda pod dohledem. Třetí velké pozitivum je v nespočtu kulturních akcí pro děti, ale i dospělé. Ze začátku roku nás navštíví Tři králové, poté pálíme čarodějnice. Další velkou dětskou akcí je na konci prázdnin Loučení s prázdninami. V prosinci nás navštíví Mikuláš s anděly a čerty, lovíme kapry a během vánočních svátků máme vánoční besídku, kde si děti vyzkouší vystupování před našimi spoluobčany. O těchto akcích se dětem ve městě může jenom zdát, nebo to stojí rodinu nemalé finance, například za návštěvu čertů a Mikuláše. Letošní novinkou bylo krásné vítání občánků, neboť se nám do vsi narodily hned tři nové osůbky. Pro dospělé je vyžití v nejedné zábavě s dobrou muzikou, hasičská soutěž, zvěřinové a jiné hody, posezení u káféčka, zatím pouze jediný ročník horeckého biatlonu. Doufáme, že počasí dovolí a bude jich více. A nemůžeme opomenout i pravidelné aktivity na obecním úřadě, jako je jóga, aerobik nebo ruční práce, kde si může člověk trochu vyčistit hlavu v příjemném kolektivu.

Dále jsme rády i za to, že je s dětmi kam jít. Máme na mysli návštěvu kravína, prasat a oveček u Vaňousu a taky oveček u Eliášu, Tmeju, slepic u Procházek nebo Pechanců. Moc se těšíme na to, až se dobuduje nové hřiště v areálu hájenky, kde se děti vyřádí a rodiče si odpočinou, posedí u piva. Zároveň zde mají své ratolesti pod dohledem.

Nevýhodou by se mohlo zdát, že obec nemá obchod, školu a školku, ale stejně každý dojíždí do práce a procházka do nedalekých Heřmanic či Cerekvice může být příjemným zpestřením dne. Nutnost dojíždění sebou nese i používání aut, což je asi největší nevýhodou, avšak z pohledu matky hlavně v tom, že každou chvíli trne, aby v zápalu hry dítě nevběhlo pod kola nepřiměřeně rychle jedoucího auta.

Jsmo moc rády, že v naší obci každým rokem přibývá dětí. Je tak krásně vidět, že se děti radši sejdou u obecnáku a něco si vymyslí venku, než aby seděly doma s mobilem či tabletem. Myslíme si, že patříme i věkovým průměrem vůbec k nejmladším vesnicím v širokém okolí. Když si vzpomenu, že nás školní autobus vozil do školy tolik, že by se to dalo spočítat na prstech jedné ruky, je dnes situace naprosto opačná. Věříme, že se v naší obci bude dál žít skvěle nám, rodičům, ale i našim dětem, i díky pomoci na brigádách při zvelebování našeho společného domova

Veronika Kubištová
a Martina Jindrová

Postřehy, zajímavosti ze zemědělství a lesnictví

Zemědělství

Na pozemcích horeckého katastru hospodaří ZD Morašice, jeden soukromí zemědělec a „Farma Horky“.

Průměrný nájem za pozemky činil v roce 2017 - 4600Kč za ornou půdu, 2700Kč za pastviny

V roce 2010 - 2300Kč za ornou půdu

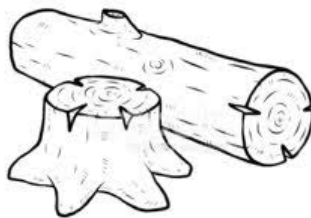
V roce 2001 - 1500Kč za ornou půdu

V roce 1993 - 500Kč za ornou půdu

ZD Morašice pěstuje stejné druhy obilovin jako v roce 1988 jak je uváděno v kronice p.Šilarem

Pouze řepky se pěstuje mnohem více, již na 400 ha. Nepěstují se již brambory, nakupují se ve Sloupnici.

V roce 2017 se brambory pěstovali na 6% plochy z období před 100lety, řepky se však v tomto porovnání pěstuje o 7000% více. Družstvo má asi 80 zaměstnanců, z toho z Horek je pouze jeden. V minulosti pracovalo v ZD přes 50 horeckých občanů /rok 1952/.

Horecká obora

Sucho trápí všechny lesní porosty v celé republice. Tak jak je nutné kácet v naší Oboře letos nikdo asi nepamatuje. Smrky jsou téměř do jednoho napadeny kůrovcem, jasaný houbou „chalara“. Do konce roku 2020 musí být všechny smrky na pokyn lesního hospodáře vykáceny. Kůrovec napadá stromy od vrchu a ty postupně odumírají. Houba na jasaněch proniká do kůry, kmene i kořenů. Všeobecně se tomu říká nekroza. Nákaza jasanů je známa od roku 1990, šíří se vzduchem a zatím s ní neumíme bojovat. Na podobnou nemoc v roce 1920 zmizeli ze střední Evropy téměř všechny jilmý.

Marie Procházková

Vážení čtenáři Horeckého zpravodaje,

dovolte mi, abych s Vámi sdílela příběh, životní zkušenosti a názory mého pradědy, tatínka Boženy Eliášové z Horek čp. 42, rozené Vondráčkové z Netřeb, kterou ještě někteří dříve narození obyvatelé Horek osobně znali.

Dopis, který budete na následujících řádcích číst, je přepsaný originál dopisu, který napsal František Vondráček v roce 1965 ve svých 82 letech a poslal do americké redakce časopisu Hospodář. Tento časopis vydávala v Oklahomě skupina českých emigrantů, kteří do Ameriky odešli a usadili se tam na konci 19. století, stejně jako Františkův o šest let starší bratr Josef Vondráček. Ten se v Americe oženil a měl pět potomků; jedním z nich je v dopise zmiňovaný Karel Vondráček (synovec autora dopisu).

Původně jsme z dopisu chtěli zveřejnit jen část, kde František popisuje svoji touhu po domově a komplikovaný návrat z ruského zajetí po skončení první světové války. Nakonec jsme se pro do-

kreslení nelehké doby, ve které naši prarodiče a rodiče žili, a předání těchto vzpomínek i mladým generacím, rozhodli otisknout celý dopis.

Mimochodem, v dopise uváděné město Samarkand, odkud se vojáci vraceli na podzim roku 1920, se nachází na území dnešního Uzbekistánu (tedy už jen „nedaleko“ od západních hranic Číny, či severních hranic Afganistánu), je od nás vzdálené neuvěřitelných 5000 km.

(Ještě jedna zeměpisná poznámka (převzato z Wikipedie): Karakum je poušť ve střední Asii. Zabírá plochu přibližně 350 000 km², což je zhruba 70 % plochy Turkmenistánu. Celé území pouště je velmi řídko osídlené, průměrně zde žije jeden člověk na ploše 6,5 km². Dešťové srážky jsou vzácné, přichází přibližně jednou za 10 let. V oblasti jsou bohaté zásoby ropy a zemního plynu.)

Vážená redakce Hospodáře!

Přijměte vřelý dík za zaslání Vašeho časopisu, který mi předplatil můj synovec Karel Vondráček, Vodsk Esmtý Alva Oklahoma, kterému také děkuji.

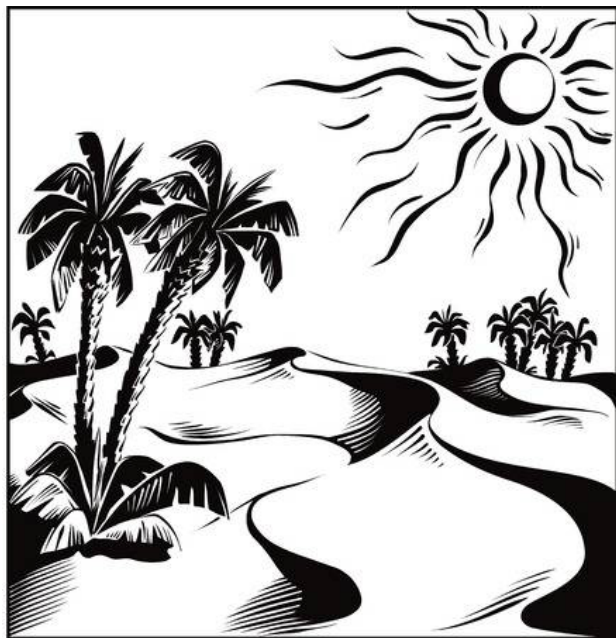
Váš časopis mi zapůjčil jeden příbuzný a ten se nám tak zalíbil, že jsem poprosil synovce, aby mi jej předplatil.

Úvodníky psané panem redaktorem jsou přímo balzámem, jak o tom psal jeden dopisovatel z Ostravska. Veškeré pak příspěvky čtenářů jsou tak dokonalé, tak složené, psané takovou češtinou, že to obdivujeme, že lidé tak staří s obecným vzděláním mohou něco podobného složit.

A nyní něco bych rád napsal o sobě. Je mi 82 roků, vyučený švec z Čermné u Chocně. Měl jsem bratra, který v roce 1896 utíkal před vojenskou službou do Ameriky. Toho jsem vyprovázal jako 13letý chlapec do Mitvalde v Německu. V Americe pracoval, jak se dalo. Měl farmu, kterou předal jednomu ze dvou synů, a potom řadu let pracoval pomocný dělník ve mlýně. Dostal důchod a zemřel v roce 1962 ve věku 85 let. Zůstala po něm vdova, která se letos dožívá 92 roků. Když mi o úmrtí bratra synovec psal, napsal: „on nezemřel nemocí, on zemřel steskem po práci“. Když čtu dopisy čtenářů, kde mnozí mají přání ještě jednou navštívit své rodné domovy a v mnohém je to dopřáno několikrát, chtěl bych tuto touhu po domově vyprávět o sobě.

Tak jako zajíc na poli vrací se stále na ta místa, kde se zrodil, třeba ho pes zahnal několik kilometrů, tak vrací se člověk do místa svého zrodu, byť se měl ve světě sebelépe a doma třeba hůře, jest to prostě pud, který je dán přírodou.

Poslechněte si můj příběh touhy po domově. Bylo to v roce 1914, kdy vypukla válka a já byl jako záložník povolán na vojnu. Poslán na Ruskou frontu, kde jsem byl v roce 1914 zajat, jako tisíce jiných Čechů a Slováků. Bylo nás v Rusku 120 000. Tak statečně jsme bránili naši říši Austrii. Byli jsme rozstrkáni na práce po celé širé Rusi a jak je Vám známo, že náš člověk je dobrý dělník, když mu cizinec poručí, všude se naši lidé dobře uplatnili. Já jsem se dostal na naftová pole

u Samarkandu (poblíž Taškentu), tam se mnou bylo několik Čechů. Každý dostal práci podle svého umění. Já jsem obsluhoval reze-rváty s naftou, vypouštěl podle potřeby naftovodem na nádraží, obsluhoval elektrické motory a podobně. Celkem jsme se nemě-li špatně, najedli jsme se, machorka (tabák) byla i samohonka (líh) se uvařila. Nastal rok 1918, rok podepsání míru Brest-litevského, a o nějakém návratu domů ani zmínka. Několik se nás usneslo, že utečeme přes Persii domů. Do Persie ze Samarkandu, bylo tak daleko jako do Číny, sta kilometrů. Od myšlenky k činu nebylo daleko. Na cestu jsme si usušili chléb, do pytlíku čajník, deku, nějaké peníze každý měl a některý svátek jeden po druhém se vytrácel z tábora a tak se nás za takovým pahorkem sešlo 26. Mapu ani

kompas neměl žádný. Někdo někde zjistil jít do Persie přes Karakum, dále k Bucharu směr na západ. V noci vydali jsme se na cestu, šli a šli, stále do větších kopců, až na obzoru už byly velehory. Slunce nám místo na východě vycházelo na západě. Pak jsme přišli na poušť, kde jen a jen písek a ze všeho nejhorší bylo - voda nikde. A tak unaveni sedíme v hloučku a tu vidíme na obzoru dva lidi a psa. Když přišli blíž, poznali jsme od nás zajatce Slovincce, který se nějak opozdil, šel za námi, v noci zabloudil, přišel k chatrči Kirkize a toho prosil, aby mu ukázal cestu na Karakum. Když k nám došli, první co bylo - „Jest voda?“ On říká: „Jest“. Zavedl nás na místo, kde z písku prosakoval malý pramének vody. Vyhrabal jsem hrnečkem důlek a z něj nabíral vzácnou vodu. Hned jsme vyjednávali s Kirkizem, zda-li by nás nezavedl do Kara-kum. „Kolik mi dáte“?, ptal se. „Dáme ti každý 100 rublů“ - souhlasil. Opatrnější říkali: „Dáme mu hned 50 a ostatní, až nás tam dovede.“ A tak šli jsme a šli. Vyšel měsíc, Kirkiz padl na kolena, bil se v prsa, při každém úderu říkal: „Hasan ali“, při druhém „Hasan begi“ a to opakoval mnohokrát. Modlitbu skončil a šli jsme dále, ráno na úsvitu na obzoru nám ukázal skupinu stromů a tam, že je Kara-kum, ale dále že nepůjde. Dali jsme mu druhých 50 rublů, já jsem přefřízl deku, půl jsem dal jemu a šli jsme směrem, který nám ukázal. Skutečně došli jsme ke skupině baráků, kde nám vyšel naproti muž s bílou bradkou a vítal nás slovy: „zdrástvujtě továřiši, kudá jdete?“ (kam jdete?). Do Austrie. Kdo to byl, to jsme nevěděli. Zavedl nás do čajárny, poručil nám čaj. Byla tam ke koupi vařená rýže, která se jedla rukama a tak jsme si po cestě hověli. Najednou odpoledne slyšíme dupot koní a povel: „Kruhóm!“ Byli jsme kruhem sevření po zuby ozbrojenými Čerkesy, kteří proti nám stáli s nasazenými bodáky. První dotaz velícího byl: „Mašinky u vas jest?“ (Máte pistole?). „Ne!“ Dru-

hý rozkaz zněl: „Kdo má jaké peníze u sebe, ať sovětské nebo carské, odevzdat!“ Každý sáhl do kapsy pro peníze a hodil je do pláště vojákov, který je sbíral. Třetí rozkaz: „Udělám prohlídku u vás a u koho najdu peníze, na místě ho ubiju!“ Já jsem měl na krku sáček s carskými rubly a hodil jsem je do sbírky. Neměli jsme nic. Povel: „Jd'om!“ (jdem). Zavedli nás do pevnosti a zavřeli. Druhý den přišel velitel, který nás zabral, že potřebuje „dva člověky“. Za nám sebrané peníze šlo se kupovat na trh potravin na vaření. A tak se vařilo a odpočívalo. V té době byly činěny dotazy, jestli jsme něco někde neprovedli a co s námi. Když věc vyšetřili, přišel velitel, sebrané peníze rozhodil po podlaze se slovy: Rozebírejte, půjdete zpátky na závod. Za hodinu pojede vlak s nákladem dřeva, tak si na něj sednete. Vlak přijel a mi jsme jeli zase po výletě zpátky a touha po domově se nám nesplnila. Ráno volali: „Vondráček, do kanceláře!“ Šel jsem. „Proč jste utíkali, nelíbí se vám u nás?“ „My chceme domu. Já doma mám děti.“ „A co děti, přivezeme je sem.“ (Žena mi v roce 1916 zemřela). Já do továrny už nepůjdu, já jsem švec. „Vót, to charašó!“ (To je výborné!) „Půjdeš do dílny spravovat boty.“ A tak jsem spravoval boty. Floky nebyly, dělali jsme si je ručně. Při té prohlídce na tom útěku, nesl jsem si domů na památku v lihu škorpiona, jedovatého pavouka a prasklé bobule bavlníku a všechno jsem to vhodil tomu vojákov do nádora. Když jsem si ten bavlník thal, by u nás na návštěvě z naší obce učitel Václav Březina (je ještě živ) a ten mi říkal: zahod' to, za rok si utrhneš jiný a zas ho zahodíš a utrhneš si jiný. Velmi jsem se na něj rozzlobil a měl pravdu. Teprve v roce 1920 v říjnu nás pustili

domů a tak jsme jeli vlakem do Rigy v Estonsku a pak lodí do Hamburku. Přišel jsem domů po šesti letech zatet. Doma byli staří rodiče, kteří se k nám přistěhovali. A jelikož je psáno v písmě svatém, že nelze být člověku samotnému, tak jsem se oženil a začal hospodařit od píky a znovu na 7 akrech půdy. Chalupu jsem opravil, děti zaopatřil, přitom jsem byl v mlékárně v obci jako sběrač a účetní, potom v okresní mlékárně v Litomyšli v laboratoři. Platil jsem si starobní pojištění a když se syn oženil, chalupu jsem mu předal, na které jsem si udělal naturální výměnek. Bohužel družstvo žádný výměnek nedává a tak jsem dostal důchod 400 Kč měsíčně a manželka v 65. roce také důchod 100 Kčs měsíčně, tedy celkem 500 Kč, což se rovná 66 dolarům při kurzu 7,5 za 1 dolar. A chvála Bohu jsme přitom živi a spokojeni. Samo sebou jet na zimu na Floridu jako u Vás, to by asi nedopadlo. Tak

musíme zimu přespát v posteli nebo u kamen.

Ted' něco váženým a milým krajanům. Ve Vašich dopisech redakci čtu kritiku vlády, kongresu - snad někde právem, řeknu Vám upřímně, ve státě, kde si vládní lid, byste si to dovolit nemohli. Dovolíte si to proto, že druhý článek Vaší ústavy zní: Svoboda! A prosím Vás, važte si té Svobody neb lehce se pozbude ale těžko nabývá. My jsme to prožili několikrát. Dále některé dopisy jsou zatrpklé nad nízkými důchody, to není jen u Vás, to je u nás také. Nařká se u Vás na drahotu a my žasneme nad lácí veškerých potravin a nad ohromnou kupní cenou dolaru. Jsou otiskovány dopisy, že dosud v tak bohaté zemi není postaráno o lékařské ošetření, léky, péče o chrup, péče v nemocnici, v lázních je vše zdarma. To slovo zdarma není úplně zdarma. I za první republiky v roce 1928 byl vydán zákon o starobním a nemocenském pojištění. Dle tohoto zákona musel každý zaměstnavatel do 3 dnů přihlásit zaměstnance u okresní pojišťovny a z jeho měsíčního platu zaplatil 7 % pro případ nemoci a zaměstnanec 10 % na starobní důchod. Nyní se to nazývá daň ze mzdy, ve které je oboje zahrnuto. Daň se vyměřuje podle platu a počtu dětí u ženatých, Svobodní a ženatí s 1 dítětem jsou počítáni za bezdětné. Uvedu příklad: hrubá mzda svobodného 1500 Kč měsíčně, daň 250 Kč. Zbývá 1250 Kč. To se rovná 166 dolarům. A to je již maturant průmyslovák. Jeden krajan píše ze zájezdu do ČSSR, jak

projel několik vesnic na Moravě a jak ti lidé se mají na vesnici lépe než dříve. Ano, to je pravda. Ono je to tak, dříve si každý na něco šetřil, jeden na stáří, druhý dceři na věno, třetí na pole a když byla dokončena kolektivizace, zpívali nám v rádiu písničku; a ta měla refrén: sebrali ti krásy, sebrali ti pole, proč nepropils to, starý vole. A tak když jsou nějaké ty koruny, tak se to v bázni Boží utratí a nezbyde nic. Dětem se říkalo: děti šetřete. Koupíme Vám pokladničku, do té si budete dávat korunky a až bude plná, zanesete si to do kasy a pak si něco koupíte. Rodiče, kteří prodělali dvě měnové reformy, jednu v roce 1945, kdy bylo ponecháno 300 Kč na osobu, druhou v roce 1953, kdy bylo ponecháno 60 Kč na osobu, říkají dnes dětem, tu máš pětikorunu, kup si za ni něco. Ten, kdo nic neměl, také nic nepozbyl. Spokojeně se hladil po břiše a zpíval si tu starou písničku: Tady je to, tady je to, co se nedá zféndovat.

Množí dopisovatelé poukazují na velké a sociální rozdíly. Jest to právem. A nyní, jak asi to vypadá, kde není třídních rozdílů. V roce 1945 k nám přišla Ruská armáda. Dostal jsem se do debaty s jedním lejtnantem, který měl trochu více upito. Říkal mi, u nás vše rovno, já továřiš, Stalín továřiš, já si pucuju boty, Stalín si pucuje boty. A já se ho ptám, kolik máš na měsíc? 1500 rublů. A kolik má voják? 150 rublů, továřiši, u nás vše rovno jest. Za týden na to se u nás ubytoval 19-letý zase lajtnant, který byl raněn u Ostravy, měl prostřeleny obě nohy, měl zůstat na Moravě v nemocnici, nechtěl, že půjde s armádou dobýjet Němce. Rozhlížel se po světlici a ptá se, proč u vas tak plócho (chudo) jest? Nemožno bohato, nás mnoho na čtverečný kilometr. To já mám byt v Kijevě a všechen nábytek mám niklový. Ptám se, čím jsi? Já jsem inžinýr agronom a mám 1500 rublů na měsíc. Báťko (otec) je ředitelem sovchozu a má pro sebe sad (400 jabloní) a mamka je u něho v kanceláři. A tak, když se budete snažit a o to usilovat, můžete se také dočkat toho, že u Vás bude vše rovno.

Prozatím končím vypravování, jestli si z něho něco vyberete, a když ne, tak to zahodte.

S pozdravem všem krajanům Vondráček František z Netřebí, České Heřmanice, okres Ústí nad Orlicí

Přijměte vřelý dík za zaslání Vašeho časopisu, který mi předplatil můj synovec Karel Vondráček, VODSKÉ ESNTY ALVA OKLAHOMA, kterému také děkuji. Váš časopis mi zapůjčil jeden příbuzný a ten se nám tak zalíbil, že jsem poprosil synovce, aby mi jej předplatil.

Úvodníky psané panem redaktorem jsou přímo balzámem, jak o tom psal jeden dopisovatel z Ostravska. Veškeré pak příspěvky štenářů jsou tak dokonalé, tak složené, psané takovou češtinou, že to obdivujeme, že lidé tak staří s obecným vzděláním mohou něco podobného složit.

A nyní něco bych rád napsal o sobě. Je mi 82 roků, vyučený švec z Čech u Chocně. Měl jsem bratra, který v roce 1896 utíkal před vojenskou službou do Ameriky. Toho jsem vyprovázel jako 13ti letý chlapec do Mittelweide v Německu. V Americe pracoval, jak se dalo. Měl farmu, kterou předal jednomu ze dvou synů a potom řadu let pracoval, jako pomocný dělník ve mlýně. Dostal důchod a zemřel v roce 1962 ve věku 85 let. Zůstala po něm vdova, která se letos dožívá 92 roků. Když mi o smrti bratra synovec psal, napsal: on nezemřel nemocí, ale šel po práci. Když čtu dopisy štenářů, kde ~~se~~ ^{on} ~~je~~ ^{on} ~~ještě~~ ^{ještě} jednou navštívit své rodné domovy a v mnohém je to děláno několikrát, chtěl bych tuto touhu po domově vyprávět o sobě.

Tak jako zajíc napoli vrací se stále na ta místa, kde se zrodil, třeba ho pes zahnal několik km, tak vrací se člověk do místa svého zrodu, byť se měl ve světě sebe lépe a doma třeba háře, jest to prostě pud, který je dán přírodou.

Poslechněte si můj příběh touhy po domově. Bylo to v roce 1914, kdy vypukla válka a já byl jako záložník povolán na vojnu. Poslán na Ruskou frontu, kde jsem byl v roce 1914 zajat, jako tisíce jiných Čechů a Slováků. Bylo nás v Rusku na 120 000. Tak statečně jsme bránili naši říši ~~proti~~ ^{proti} Austrii. Byli jsme roztrženi na práce po celé širé Rusi a jak je Vám známo, že náš člověk je dobrý dělník, když mu cizinec poroučí, všude se našich lidí dobře uplatnil. Já jsem se dostal na naftové pole u Samarkandu, poblíž Taškentu, tam se mnou bylo několik Čechů. Každý dělal práci podle svého umění. Já jsem obsluhoval rezerváty s naftou, vypouštěl podle potřeby naftovodem na nádraží. Obsluhoval elektrické motory a podobně. Celkem jsme se neměli špatně, najedli jsme se, máchorka/tabák/byla a samohonka/láh/se uvařila. Nastal rok 1918, rok po podepsání míru Brest-litevském a nějaké návratu domů ani zmínka. Několik se nás usneslo, že utečeme přes řeku domů. Do ~~Asie~~ ^{Asie} ze Samarkandu, bylo tak daleko jako do Číny, stakilometrů. Od myšlenky k činu nebylo daleko. Na cestu jsme si usušili chléb, do pytlíku šejnik, deku, nějaké peníze každý měl a nějaký svátek jeden po druhém se vytrácel z tábora a tak se nás za tekovým pahorkem sešlo 26. Měli jsme kompas neměl žádný. Někteří někde z li-

šel jít do Persie přes Karakum, dále k Bucharu směr na západ. V noci
 vydali jsme se na cestu, šli a šli, stále a stále do větších kopců až na
 obzoru už byly velehory, Slunce nám místo na východě vycházelo na zápa-
 dě. Pak jsme přišli na poušť, kde jen a jen písek a ze všeho nejhorší
 bylo - voda nikde. A tak unaveni sedíme v hloučku a tu vidíme na obzoru
 dva lidi a psa. Když přišli blíž, poznali jsme od nás zajatce Slovince,
 který se nějak opozdil, šel za námi, v noci zablůdl, přišel k chatrči
 Kirkize a toho prosil, aby mu ukázal cestu na Kara-kum. Když k nám
 došli, první co bylo - jest voda? - on říká - jest. Zavedl nás na místo, kde
 z písku prosekoval malý pramének vody. Vyhrabal jsem hrnčkem dalek a
 z něj nabíral vzácnou vodu. Hned jsme vyjednávali s Kirkizem, zdali by
 nás nezavedl do Kara-kum. Kolik mi dáte, ptal se. Dáme ti každý 100 rublů -
 souhlasil. Opatrnější říkali, dáme mu hned 50 a ostatní, až nás tam dovede.
 A tak šli jsme a šli. Vyšel měsíc, Kirkiz padl na kolena, bít se v prsa,
 při každém úderu říkal: ~~Мухаммад~~ Hasan Ali, při druhém Hasan begi a to
 opakoval mnohokrát. Modlitbu ~~skvěle~~ skončil a šli jsme dále, ráno na
 úsvitu na obzoru nám ukázal skupinu stromů a tam, že je Kara kum, ale
 dále, že nepůjde. Dali jsme mu druhých 50 rublů, já jsem přeřizl deku,
 půl jsem dal jemu a šli jsme směrem, kterým nám ukázal. Skutečně došli
 jsme ke skupině barádků, kde nám vyšel neproti muž s bílou brádkou a ví-
 tal nás slovy: zdravstvujte tovaryši, kudy jdete? /kam jdete?/. Do Austrie.
 Kdo to byl, to jsme nevěděli. Zavedl nás do čajárny, poručil nám čaj, byla
 tam ke koupí vařená rýže, která se jedla rukama a tak jsme si po cestě
 hověli. Najednou odpoledne slyšíme dupot koní a povel: Kruhóm! Byli jsme
 kruhem sevření po zuby ozbrojenými Čerkesy, kteří proti nám stáli s ne-
 sazenými bodáky. První dotaz velícího byl: mašinky u vás jest? /pistole/.
 Ne! Druhý rozkaz zněl: Kdo má jaké peníze u sebe, ať sovětské nebo carské,
 odevzdat! Každý sáhl do kapsy pro peníze a hodil je do pláště vojákově,
 který je sbíral. Třetí rozkaz: Udělám prohlídku u vás a u koho najdu pen-
 ze, namísto ubiju! Já jsem měl náhrku sáček s carskými rubly a hodil jsem
 je do sbírky. Nemali jsme nic. Povel: Jdom! /Jdem/. Zavedli nás do pevnosti
 a zavřeli. Druhý den přišel velitel, který nás zabral, že potřebuje dva
 člověky. Za nám sebrané peníze kupovat na trh potraviny na vaření. A tak
 se vařilo a odpočívalo. V té době byly činěny dotazy, jestli jsme něco
 někde reprovedli a co s námi. Když věc vyšetřili, přišel velitel, sebrané
 peníze rozhodil po podlaze se slovy: Ro ebírejte, půjdete zpátky na zá-
 vod. Za hodinu pojede vlak s nákladem dřeva, tak si na něj sednete. Vlak
 přijel a my jsme jeli zase po výletě zpátky a touha po domově se nám
 nespínila. Ráno volali: Vondráček, do kanceláře! Šel jsem. Proč jste utíkali
 nelíbí se nám u nás? My chceme domů. Já doma mám děti. A co děti, přiveze-
 me je sem /žena mi v r. 1916 zemřela/. Já do továrny už nepůjdu, já jsem
 švec. Vót, to chrašč /to je výborné! /Půjdeš do dílny špérovat boty. A
 tak jsem špérovával boty. Flíky nebyly, dělali jsme si je ručně. Při té

prohlídce na tom útesku, a si jsem si domů na památku v lihu Škorpions, jedovatého pavouka a prašklé bobule bavlníku a všechno jsem to vhodil tomu vojáčkovi do nádora. Když jsem sá ten bavlník trhal, byl u nás na návštěvě z naší obce uitel Václav Březina/je ještě živ/a ten mi říkal: zmeš zahoď to, za rok si utrmeš jiný a zas ho zahoďš a utrmeš si jiný. Velmi jsem se na něj rozlobil a měl pravdu. Teprve v roce 1920 v Říjnu nás pustili domů a tak jsme jeli vlakem do Rígy v Estonsku a pak lodí do Hamburku. Přišel jsem domů po šesti letech zajetí. Doma byli staří rodiče, kteří se k nám přistěhovali. A jelikož je psáno v písmě svatém, že nelze být člověku samotnému, tak jsem se oženil a začal hospodařit od píky znovu na 7 akrech půdy. Chalupu jsem opavil, děti zaopatřil, přitom jsem byl v mlékárně v obci, jako sběrač a účetní, potom v okresní mlékárně v Lítavěšli v laboratoři. Přátel jsem si starobní pojištění a když se syn oženil, chalupu jsem mu předal, na které jsem si udělal naturální výměnek. Bohužel družstvo žádný výměnek nedává a tak jsem dostal důchod 400 Kčs měsíčně a manželka v 55. roce také důchod 100 Kčs měs., tedy celkem 500 Kčs, což se rovná 66 dolarům při kurzu 7,50 za 1 dolar.

A chvíla Bohu jsme přitom živi a spokojeni. Samosebou jet na zimu na Floridu jako u Vás, to by asi nedopadlo. Tak musíme zimu přespát v posteli nebo u kamen.

Teď něco váženým a milým krajanům. Ve Vaší dopisech redakci čtu kritiku vlády, kongresu snad někde právně a řeknu Vám upřímně, ve státě, kde si vládne lid, byste si to dovolit nemohli. Dovolíte si to proto, že druhý článek Vaší ústavy zní: Svoboda! A prosím Vás, važte si té Svobody neb lehce se pozbude ale těžko nabývá. My jsme to prožili několikrát. Dále některé dopisy jsou zestrpklé nad nízkými důchody, to není jen u Vás, to je u nás také. Neříká se u Vás na drahotu a my žasneme nad láci veškerých potravin a nad ohromnou kupní cenou dolaru. Jsou tiskovány dopisy, že dosud v tak bohaté zemi není postaráno o lékařské ošetření pro přestárlé a důchodce. Po této stránce je pravda na Vaší straně. Zde lékařské ošetření, léky, péče o chrup, péče v nemocnici, v lůžkách je vše zdarma. To slovo zdarma není úplně zdarma. I za první republiky v roce 1928 byl vydán zákon o starobní a nemocenském pojištění. Dle tohoto zákona musel každý zaměstnavatel do 3 dnů přihlásit zaměstnance u okresní pojišťovny a z jeho měsíčního platu zaplatil 7 % pro případ nemoci a zaměstnanec 10 % na starobní důchod. Nyní se to nazývá daň ze mzdy ve které je oboje zahrnuto. Daň se vyměřuje podle platu a počtu dětí u ženatých. Svobodní a ženští s 1 dítětem jsou počítáni za bezdětné. Uvedu příklad: hrubá mzda svobodného 1500 Kčs měsíčně, daň 250 Kčs. Zbývá 1250 Kčs. To se rovná 166 dolarům. A to je již natuuran průmyslovák. Jeden krajan píše ze zájezdu do ČSSR, jak projel několik vesí na Moravě a jak ti lidé se mají na vesnici lépe, než dříve. Ano, to jest pravda. Ono je to tak, dříve si každý na něco šetřil, jeden na stáří, druhý děti na věno, třetí na pole a když byla dokončena kolektivizace, zpívali nám v rádiu písničku; a ta měla refrén: sebrali ti krávy,

sebrali ti pole, proč nepropila to starý vole. A tak když jsou nějaké ty koruny, tak se to v bázni Boží utratí a nezbyde nic. Dětem se říkalo: děti šetřete. Koupíme Vám pokladničku, do té si budete dávat korunky a až bude plná, zanesete si to do kasy a pak si něco koupíte. Rodiče, kteří prodělali dvě měnové reformy, jednu v roce 1945, kdy bylo ponecháno 300 Kčs na osobu, druhou v roce 1953, kdy bylo ponecháno 60 Kčs na osobu, říkají dnes dětem: tu máš pětikorunu, kup si za ni něco. Ten, kdo nic neměl, také nic nepzbyl. Spokojeně si hladil po břiše a zpíval si tu starou písničku: Tady je to, tady je to, co se nedá zřendovat.

Mnozí dopisovatelé poukazují na velké a sociální rozdíly. Jest to pravém. A nyní, jak asi to vypadá, kde není třídních rozdílů. V roce 1945 k nám přišla Ruská armáda. Dostal jsem se do debaty s jedním lejtnantem, který byl trochu více upito. Říkal mi, u nás vše rovno, já tovariš, Stalin tovariš, já si pucuju boty, Stalin si pucuje boty. A já se ho ptám, kolik máš na měsíc, 1500 rublů a kolik má voják, 150 rublů, tovariši u nás vše rovno jest. Za týden na to, se u nás ubytoval 19 letý zase lejtnant, který byl raněn u Ostrovy, měl prostřeleny obě nohy, měl zůstat na Moravě v nemocnici, on nechtěl, že půjde s armádou dobíjet Němce. Rozhlížel se po světnici a ptal se, proč u vás tak plocho /chudo/ jest? Nemožno bohato, nás mnoho na čtverečný kilometr. To já mám být v Kijevě a všechen nábytek mám niklový. Ptá se: čím jsi? Já jsem inženýr agronom a mám 1500 rublů na měsíc. Dětko/otec/ je ředitelem sovchozu a má pro sebe sad/400 jabloní/ a mamka je u něho v kanceláři. A tak, když se budete snažit a o to usilovat, můžete se také dočkat toho, že u Vás bude všech rovno. Kx

Prozatím končím vyprávění, jestli si z něho něco vyberete a když ne, tak to zahodte.

S pozdravem všem krajanům

Vondáček František z Netřebí, České Čermnice,
okres Ústí n/Orlicí.

Poděkování Horeckým

Dne 18. ledna 1999 jsme podepsali kupní smlouvu na Horecký dvůr s bratry Bečičkovými. Zřejmě číslo popisné 1 je mým osudem. Po narození jsem trávila dětství ve vesničce Řídký č.p. 1 a jestli umřu v Horkách č.p. 1, to je zatím otázka?

Stěhovala jsem se sem s obavami, že jdu do zdevastovaného a opuštěného objektu a k tomu ještě do vesnice, kde blíž nikoho neznám. Manžel se seznamoval s místním „folklorem“ již v době přestavby dvora, ale musím říct, že Horečtí nás přijali pěkně. Po úmorné a lopotné tříleté práci jsme se na Horky stěhovali 16. února 2001 v den synových narozenin. Posléze přibyl i dobytek do chléva a na dvůr nějaká zemědělská technika. Pan Morávek stál ve vratech se slovy: „To je dobře, že ze dvora jsou zase slyšet krávy a řinčení řetězů“. O Horecké soudržnosti jsem se přesvědčila při vichřici 2008, kdy nám vítr poškodil všechny střechy na statku. Ochotně se k nám lidé seběhli podat pomocnou ruku. Přesvědčila jsem se, že jsou zde dobří lidé, ochotni udělat něco pro druhé.

V létě tohoto roku jsem si tuto soudržnost plně uvědomila v souvislosti svatby našeho syna Davida s Dominikou. Jak se mi i tady hodila nezištná sousedská pomoc s přípravou svatby. Největší dík ode mě je pro Martu a Renatu Z. Velice s vážím nejen pomoci, ale i všech, kteří s námi prožili tento svatební den.

Tak velký dík všem Horeckým a známým.

Paní Dana z čísla 1.

Společenská kronika

Počet obyvatel obce k 30.11.2019 byl 130 obyvatel

Z toho 64 mužů

66 žen

Průměrný věk je 37,8 let

Přistěhovali se a k pobytu se přihlásilo 6 občanů

Nově narození 3 občanci – Magdaléna Jindrová, Zora Bajerová a Petr Štarman

Úmrtí - pan Karel Škraňka

Počet dětí do 15 let 27

do 18 let 34

V letošním roce oslavili významné životní jubileum naši spoluobčané:

Dana a Jan Řehákoví, Marie a Jaroslav Eliášovi a Vlastimil Eliáš.

Poplatky

Poplatky za svoz TKO a ze psů zůstávají stejné jako v roce 2019

500Kč- popelnice / občan

80Kč -pes

Pozvánky:

Srdečně Vás zveme na tradiční **Vánoční výlov kaprů**, který se koná v neděli 22.12.2019 v 13,30 hodin. Kapři jsou již připraveni, přijďte nasát vánoční atmosféru a pobesedovat se sousedy. Po skončení akce se můžete ohřát a posedět u „Vaka“, kam jste srdečně zváni.

Dále Vás zveme na **Vánoční posezení s programem**, který si pro Vás připravili horecké děti. Posezení se koná v Hájence v sobotu 28.12.2019 od 16 hodin. Srdečně jste zváni na posezení s bohatým občerstvením.

HORECKÝ ZPRAVODAJ. Vydává Obecní úřad Horky, Horky 55, 570 01 Litomyšl, tel.: 461 633 148, e-mail: obec.horky@lit.cz. Internetové stránky obce: <http://www.obechorky.cz>. Bezplatné.
